

3 centy w Krakowie, Podgórzu i na prowincyi.

Cena Numeru

PRENUMERATA

miejsce w Krakowie i K. 50 h. (już z dostawą do domu); na prowincyi z przesyłką pocztową 1 Kor. 50 hal. — Pieniężnica za granicą 1 mkr. 50 l., 2 fr. i rs. POJEDYNCZE EGZEMPLARZE NABYWAĆ MOŻNA W WSZYSTKICH AGENCJACH PISM I NA WSZYSTKICH DWORCACH KOLEJOWYCH.

NOWINY

Dziennik niezawisły demokratyczny i ilustrowany.

OGŁOSZENIA

za wiersz petytu 16 hal., za każdy następny rz. 12 hal., drobne ogłoszenia po 4 hal. (z wyjątkiem minimum 50 hal.). Nadane za wiersz petytu 50 hal., spody na każdej stronie po 3 Kor. — Zaliczki! — Za tysiąc. Inzeraty prowadzi w swoim zarządzie p. M. Alpezyca. Administracja „NOWIN”: Rynek gł. L. 8, otwarte od 9—1 w południe i od 3—5 popołudniu.

Na Lwów Skład i Ekspedycja: Agencja Sokółowska, Pasaż Hausmana L. 2.

Redakcja i Administracja „Nowin”: Kraków, Rynek gł. L. 8, Tel. 627, Redaktor przyjmuje od godziny 11 do 12 w południe. — Ekspedycja „Nowin” w drukarni Rynek gł. L. 8.

REDAKTOR NACZELNY:
LUDWIK SZCZEPAŃSKI.

Wiadomości ustnie, telefonicznie i listownie przyjmuje Redakcja (Tel. 627) od godziny 9 rano do godziny 7 wieczorem w biurze Rynek gł. L. 8, i p. Rekopisów nie zwraca się.

„NOWINY” wychodzą codziennie wieczorem o godzinie 5-tej. — Cena numeru 3 centy w Krakowie i na prowincyi.

Prosimy odnowić prenumeratę!

Prenumerata miesięczna w Krakowie, Podgórzu i na prowincyi 1 Kor. 50 hal.

Wszyscy nowi abonenci otrzymają streszczenie powieści „Nowy Żyd Wieczny Tułacz”.

Psy, węszące krew...

Rwawy udeili w Czernichowie, zamiast wstrząsnąć sumieniem pedagogów do zbrodni, naszych wędzających „polskich” socjalistów i ruskich hajdamaków, zamiast przetrząść ich widokiem nieszczęścia, jakie wywołata brodnictwa agitacya wśród ciemnej, biednej, nieukulturowanej masy ruskiego ludu, roztępił ich jeszcze gorzej.

Jak psy, węszące z lubością krew, wyję teraz nasze „Naprzód” i chciałyby z tego nieszczęścia chwytać dla siebie wygnańską profit. Żaden fałsz nie wydaje się tym gadsinom za zbyt naiwny, a co go teraz z najpędniejszą perfidją nie produkowali, chcą wśród otumanionej, litości godnej masy szerzyć dalej ślepe rewolwy, mogąca tylko nowe nieszczęścia na kraj sprowadzić. Te czerwone gadziny spełniają najgorszą i antykulturową rolę, cofając rozwój kraju wstecz, nie udaremniając pokójnego porozumienie się walczących obywateli. „Naprzód” n. p. opowiada swoim czytelnikom z poważną miną, że chłopcy ruscy, którzy przez dwie godziny oblegali trzech żandarmerów i leśniczego w chałupie wójta, że ci chłopcy nie robili tylko „płakali i łezkami”, a to leśniczy, otóż i graski, strzelali i dąbelkowali do młodego chłopca, potem żandarmi (może z głowami) strzelali do spokojnej, płaczącej reszty...

Gdy się usty takie „warygodne” opisy katastrofy, na czoła cienie się słowa: krawiepy psy!

Bo wiemy doskonale, że żandarmi i wojsko nierzadko przy umiarkowaniu rozruchów okazują zbyt wielką, jatrzącą energię; żądają też należytych zmian instrukcji co do użycia broni, bo naszym wyjątki, że broni użyta była bez koniecznej potrzeby. Jest to bowiem ostatnia ostateczność, środki, który powinien być używany tylko w istotnie krytycznych momentach. Ale aby opowiadać, że w Czernichowie żandarmi dla igraszek dali straszyć do płaczących chłopów, na to trzeba być tylko Naprzodowcem lub hajdamakiem...

Żadamy jak najpóźniejszego, surowego śledztwa i ogłoszenia wyniku urzędowych dochodzeń.

Krwawym pasm należy kaganiec natychyć, aby nie roznosiły wszędzie wśród ciemnej masy ludu ruskiego.

W Czernichowie.

Korespondent „Nowej Reformy” pisze z Czernichowa:

„Miejsce krwawej rozprawy nosi jeszcze ślady poniedziałkowej tragedii. Szybko wybite, brama kancelarii gminnej wywalona, pełna śladów krwi, a w jednym miejscu przykryta kałużą krwi słomą. Wewnątrz izby widać ślady bombardowania kamieniami. Na przeciwległym od okna ścianie, są w izbie gminnej ślady kuli rewolwerowych, które strzelano z dala do leśniczego, względnie żandarmerów. Hadano też strzelbę leśniczego, Kirschnera, która nie wystrzeliła żadnych śladów rozkośnego strzału, a dowód, który przedstawiali listowi w dwanaście lat chłopca Lalaka, wypadł dla nich niekorzystnie. Komisyja sądowo-lekarska stwierdziła, że Lalak poległ od kuli karabinowej, a nie ma ani śladu ran od strzału, leśniczy zaś miał tylko patrolny strzał.

Na środku izby jest jeszcze szkło odrzucone przez padające kule rewolwerowe i kamienie, padające z zewnątrz. Ramił nie wypierają się zeznania, że zżymali „płakami” i kamieniami na żandarmerów, Jana Żuka, Jana Wójcickiego i Onufrego Oleksinka.”

Pogrzeb w Czernichowie.

W środę po południu odbył się w Czernichowie pogrzeb zabitych podczas rozruchów pójści osób, przy ogromnym napływie ludności z całej okolicy. Zdroga się z górą siedem tysięcy osób, jeżeli nie więcej. Droga od cerkwi do cmentarza nabożna formalnie ludowa. Trzybyło kulturowa kałuża krwi z szkieletami, naczyniami i kłosa osób z Tarnopola. W pochódzie podążał się swadron dragonów w pełnym rynsztaku pod dowództwem hr. Koziebrodzkiego. Pochód zamykał silny pionon żandarmerii, w powoicie jechali także n. n. Czerwolki, starosta Zawadzki; komisarz Trembalski i Michalowski czekali na porządku.

Gdy kondukt wyruszył z cerkwi, nieśli tramny umazane szlachetnym woskiem chłopca. Obok szli powoicie Baczynski, Petruszewski i Ostapczuk. Obok młodzieży śpiewał pieśń pochobowa.

Na cmentarzu przemawiał najpierw ks. Aleksiejew. Wśród tłumy słychać było słowa: Kądnodzieja porwał naród ruski z Ahlen, zaś „wrogów jego” z Kaimem. Wywiał do wspólnej narodowej pracy, z wiarą w zmartwychwstanie ludu ruskiego „z niowoli”.

Posł Baczynski wygłosił mowę polityczną, zachęcając niewiedzącą k. „wrogów”. Wzruszony mowcy użyczył tylko tylko wyraz bez bliższego określenia, lub słowa „włiki”. „Na wieść o zabiciu niewinnych osób — mówił posł Baczynski — przybliżymy posłowie, w imieniu klubu ukraińskiego, aż z Wiednia. — Tam nasi wrogowie cięśli się (sic!), że polska się krew ruska, a nawet mowili, „niech zabijają tych Ru-

Żywa pochodnia (Patr. „Ze świata”).

śledztwa”. Z krwi niewinnej przalanej powstają mściciele narodu.

Rewiry rybackie.

W Czernichowie przyszło do zaburzeń z powodu rybactwa.

Dradliwa i żywo komentowana w prasie sprawa rewirów rybactwa przedstawia się następująco: Rewiry rybactwa są w stach agitatorów ruskich obok „ludów i pasowców” trzecim argumentem, którym podburzają chłopów. Ustawa o łowieniu ryb nie była ściśle przestrzegana, rząd patrzył na wszystkie przez palce. Ale gdy całe obywatelstwo zobowiązało się i raków wsekcie dzikiego łowienia i moczona konopla, a co za tym idzie, gdy młoda była padała ofiarą zarazy z powodu zapalenia wody, zaś lud masami chorował na tyfus brzośny, więc rząd postanowił z jednej strony obowiązek przepisy co do łowienia ryb, wydzierżawiając rewiry osobom, dającym gwarancję, że będą pilnowały hodowli ryb, z drugiej przyszedł z pomocą i rada władzistwa, w jaki sposób można moczować konopie, choćby nie w rzecze, ale kopie obok rzeki dołki w tym celu.

Tymczasem włóczędnie ruscy, nie licząc się z postępem kultury w kraju, widzą w ustawie tylko zysk, a nie wykopanie dolki na konopie nową krzywdę. Starostwa i jego poczemieniem nie ufają, zaś posło-

wie ruscy i świadomi rzeczy agitatorowi, którychby włóczędnie natychyć, działają wbrew rozporządzeniom starostwa.

Z księgi naiwności ludzkiej.

Oszukańcze loterye.

Naiwność i chłobstwo ludzkie stworzyły instytucję loteryi. W Austrii są loterye liczbowe, na jakich rujnują się najuboższe warstwy ludności, młode parę razy w tygodniu do kolektur oszczędności składają w oczekiwanu szczęśliwego „terma”, jakie jednak najczęściej przez całe życie nie zaglądają do sułtry takiego nędzarza. Na Węgrzech jest pewien postępek. Rząd posiada również swą własną loteryę, ale „klasową”. To znaczy, że zamiast oddzielać centów, można przegrać w tym samym czasie przy równoległym hasardzie osmdziesiąt guldenów.

Dziatko tak klientów budapeszteńskich loteryi rekrutuje się przeważnie z klasy średnio-samożnej, która bardzo chętnie oddaje się marzeniom o wygranym milionie, reklamowanym po amerykańsku przez nieustraszone kolektorów. I doprawdy wstyd

ANTONI CZERCHOW.

Informacya.

Było samo południe. Obywatel Woldyrew, wysoki, korpulentny mężczyzna, z ostrzyżoną głową, ujął palto, wytrząsł jedwabną chustkę i szedł do biura.

— Gdzie tutaj mogę się poinformować? — Zwrócił się do wójty, który niósł tacę ze skłankami. — Chciałbym otrzymać pewne informacje i kupić z reszuty!

— Proszę wielmożnego pana nadąć się do tego, co kolo około siedzi — odrzekł wójta, wskazując tacę na skrajne okno.

Woldyrew kasnął i skierował się w tamtą stronę. Przy zielonym i planistym, jak tyfus, stole siedział młody człowiek z ościerem kokami na głowie, z długim, wągrym nosem i w niewygodnym mundurze. Wsadzając swój wielki nos w papiery, pisał. Kolo prawego nadziera spacerowała młoda kobieta, a ten co chwila wyściagał do niej wargę i dmuchał sobie pod włos.

— Mogę ja tu... u pana — zwrócił się do niego Woldyrew — poinformować się w mojej sprawie? Jestem Woldyrew... — jednocześnie chciałem włożyć kopkę z protokołu z dnia 2 go

marca. — Urzędnik zamachał pióro i popatrzył, czy nie za dużo natrzął; przekonywał się, że nie sąleje papieru, zaczął pisać dalej. Znowu wyściagał wargę, by spęścić wuchę, lecz ta siałła mu na uchu.

— Mogłbym zasięgnąć informacji? — powtórzył po chwili obywatel — jestem Woldyrew, wiadomości.

— Iwanie Aleksiejewicz! — krzyknął urzędnik w prestrzeń, jakby nie widząc Woldyrewa — proszę powiadzić kupcowi Jalkowa, by kopkę z próby w policyi poświadczył. Tysiąc razy już mu mówiłem.

— Ja w sprawie procesu mego za spadokobiercami księżnej Gulgulnej — wymamrotał Woldyrew. — Sprawa znana; usilnie proszę zająć się nią.

— Ciągło nie zwatające na Woldyrewa, urzędnik ślapył na warcie muchę, oglądając ją z puchem.

Woldyrew kasnął i głośno wytrząsł nos. Lecz i to nie poskutkowało. Nadal nie był słyszany. Za dwie minuty trwało milczenie. Woldyrew wyjął rubla i pokiwał go przed urzędnikiem na rozwartą księgę. Ten szmarczył czoło, poślępnął do siebie księgę i samknął ją.

— Drobnolotka informacyjka... Chciałbym się tylko dowiedzieć, na jakiej podstawie spadkobier-

cy księżnej Gulgulnej... Mogę trochę pana poinformować?

— Urzędnik, zajęty swymi myślami, wstał i drapnął się w łokieć, poszedł po coś do szafy. Wróciłszy za chwilę, znów zaczął wertować w swej księdze; znalazł tam drugiego rubla.

— Ja poinformuję pana tylko chwileczkę... Mała informacyjka, chwileczka... Mała informacyjka tylko, krótkutka...

Urzędnik nie słyszał; zaczął coś odpisywać. Woldyrew zmarszczył czoło i beśradnie popatrzał na cały personal skrobipiórków.

— Piszę — pomyślał, westchnął — piszę bojaż ich szlag trafi.

Włęcz uszczelcie odszedł od stołu i zatrzymał się pośród pokoju, beśradnie patrząc na obecnych.

Wojny znów tkąc ze skłankami, zanurzył widocznie, beśradnie wytrząsł jego twarz, gdyż zbliżył się do niego i spytał po cichu:

— Cóż? poinformowałem WPana?

— Informowałem się, ale ze mną nie chcą mówić!

— Niech WPan da mu 3 ruble — szeptął wójta.

— Jam już dał dwa!

— A WPan niech jeszcze da.

poleca w wielkim wyborze kompletne urządzenia pokoi sypialnych, jadalnych, salonów i t. p. Sady wszelkiego rodzaju, materace, poduszki, kołdry, dywany, chodniki, portyery, firanki, kapy na łóżka, serwety na stoły i t. p.

Magazyn mebli
SZCZEPANA ŁÓJKA
Kraków, ul. Szpitalna l. 34, naprzeciw teatru. Nr. tel. 738.

ogarnia człowieka na widok, że nie tylko ludzie proci, ale i lekarze, adwokaci, księżarze i profesory, a więc ludzie wykształceni pełnią swój ciężki zaprawiany grosz do kieszeni kolektorów loteryjnych, jacy są najgłośniejszymi najwylebszonymi oszustami, operującymi blagą i szalibetwem, jak to się nazywało dawniej druzy rządowej loteryi, która naturalnie prowadzona jest zupełnie niezawiesznie.

Któż są ci panowie? Oto domagają się najwylebszanych Prusaków, którzy za pomocą rozmaitych sposobów dobili pożytek do rządu kolektory. Para z nich, jak Benke, Derge, Gadeke, Schenk itd. zatrzymali swą dwoje germońskie nawisła, natomiast inni, jak Lukasz, Bogdan, Kie lub Toń, postarali się o szmaderstwo swych z Niemiec bramażych nawisł. Niektórzy potężni nawet tę operację z pewnym dowodem.

N. p. niejaką Klein przeważa się Kie (nau), bo mu to potrzebne do szylu, na którym wypisuje wielkimi literami: „Kiss szerzenie się nazywa...“ „Mały, ale u niego szczęście wielkie“, albo Stein, który obecnie nazywa się Török, ponieważ w prospektach da się to łatwo zmywać i można przymyć kaszankę Kie: „Török szerzenie się nazywa...“ „U Töröka szczęście nieudowne“.

To są drobniactwa i nie o nie idzie. Niech się reklamują, jak im się podoba, ale niech nie oszukują! Przedewszystkiem zasadą tych „banków“ jest niewyłączanie raszkich szerszą wygranych, o ile szerszej posiadacza losu sam się o nie upomni. Skoro są trafiają u energicznemu, który dopomina się o pieniądze, natenczas wypływają... odpowiednią ilość świeżych losów na dalsze ciągnięcia, tak, że pieniądze nikt nigdy nie ogląda.

Jedynym powodem, dlaczego postanowiliśmy napisać parę słów w tej sprawie, jest ta okoliczność, iż główny kontyngent nacających stanowią obecnie prawie wyłącznie Polacy z Galicyi i państwa rosyjskiego. Pomoczącyków na takie ciągnięcia brać nie można, Niemców również, Węgry zamieszli już przed kilku laty, więc pruskim przybyszom, operującym na kieszonkach i do dalszych wygranych, pozostają jedynie Królestwo Polskie i Galicya, jako szkodliwe tereny eksploatacji.

Pisane kłopotliwa polszczyzna prospektów robią kolosalne wrażenie i do Węgier dzieło co roku defileją, a nawet i setki tysięcy rabli i gułdenów, po to, aby wzbogacić jeszcze więcej pruskich wykrywców, którzy dsi już mają miliony majątki, zabierane li tylko na chłwiwość i żądzy nagłego wzbogacenia się ludzi biednych. Skoda zatem każdego grosza, wyrzucanego pod adresem różnych Kieśów i Töröków, tam bardziej, że poszkodowanym jest w razie sporn zupełnie bezbronny, ponieważ tak w Austrii, jak i w Rosyi, za handel takim losami rządy kara surowo, naturalnie nie kolektor, siedzącego sobie wygodnie w Budapeszcie, lecz nabywca.

Straszny człowiek.

Pomnę go w kawiarni na jednej z odludnych nle. Siedział przy stoliku, uważnie czytał gazetę i palił cichutko cygaro. Miał wygląd obłego miszczarza. Gazeta, którą trzymał w ręku, zawierała na pierwszej stronie rysunek. Poprosiłem o nią po przeczytaniu. Obrazek, który mnie szalenie, przedstawiał „Walke z białym niedźwiedziem“.

Wspaniale, co? — odezwał się mój sąsiad. — Nieraz już walczyłem z taką bestią.

Czy pan jesteś pogromcą delikatnych zwierząt? — O nie; potykałem się w Grenlandyi z niedźwiedziem; wspaniały był to okaz!

Pan był w Grenlandyi? — pytałem ciekawie. — Naturalnie! Z Nansenem!

Nie wyglądasz na to, — pomyślałem w duchu — byłem jednak za dyskretny, aby mu to wręczyć powiedział.

Pan może mi nie wierzyć? — rzekł, widząc na twarzy mej pewną nieufność. — To jedna z najmniejszych przygód moich...

Ostatnie słowa były wypowiedziane tak poważnie, że nie mogłem mu zaprzeczyć.

Rozmowa potoczyła się dalej. Gawędziłyśmy o niebezpiecznych przygodach myśliwskich, o różnych katastrofach; wrzesniał wpadłszy na politykę, przyczem słowniki panujące w Rosyi bardzo go zajmowały.

Przynajm się panu, że rzuciłem raz bombę — mówił niezmiesznie. — Właściwie uczyniłem to dwa razy, gdyż za pierwszym razem nie eksplodowała.

Uśmiechnąłem się, ale uśmiech znikł z mej twarzy, wobec poważnej myśli sąsiada, która go ani na chwilę nie opuszczała. Czytałem młodszych o obiegach, że opowiadał, czyżby ten człowiek? Ale niemożemy nie dać mu długo zastanawiać się.

— Zamach wywołał wielkie wrażenie, prawie tak samo sensacyjny, jak głośny napad kolejowy w Colorado.

Czy i w tym wypadku przyjmował pan udział? — zapytałem, odwracając się mimowolnie do niemożemy.

Naturalnie! Byłem głównym organizatorem, inni nie umieli się obchodzić z bronią.

Dressos przeszedł mi po ciele. Wiedziałem, że nie należy wyrażać przeczyć; starałem się zwrócić rozmowę na inny temat.

Czyś pan słyszał o trzęsieniu ziemi w San Francisco? — pytałem, by coś powiedzieć...

Czym słyszał? — Ależ ja się przebywałem, wspaniały był widok!... Gdyż Weciuwissa nie zrobił na mnie wielkiego wrażenia.

Wiele i tam, pan był? — Ależ tak! bezsensu nie się nie dzieje!...

Nie wiedziałem już wrzesze, o czym mówić, a niemożemy nie okazywał wcale zamiaru opuszczenia kawiarni.

Sytuacja przedstawiała się fatalnie. Odludna, namiętność oświecona kawiarnia i towarzysstwo... wzywała! A gdyby wpadł w furję? Potrosił mi czoło...

Należy mówić, wolę mówić — mówiłem więc nagle głupstwa.

Co pan myśli o generale Słuszu? — Stosłem? — Mój dobry znajomy! Odbylem bombardowanie Portu Artura! Niełatwo to sprawa wdrapywać się na szczyt — o nie! Ale ja! to u mnie doskonale. W podróży na kieszę było o wiele trudniej!

Teras nie wątpię już ani na chwilę, że mam do czynienia z wariatem! Tak byłem wzruszony, że nie mogłem mówić...

Siedziałem naprzeciwko siebie, milcząc; niemożemy nie spuszczał ze mnie oka...

Nagle wstał i rzekł: — Muszę już iść, mam wykonać dość morderstwo — morderstwo w hotelu... Zrobi wielkie wrażenie...

Rzekł to z takim spokojem, jak gdyby powiedział: „Idę do teatru“.

Widzieliśmy na głowie wyczerpany kapelus, podał mi rękę i wyszedł. A może pan pójść ze mną? Jeszcze pan pewnie tego nie uwierzył!

— Dziękuję, nie interesują mnie takie widoki. — Chodź pan, to bardzo interesujące! No, ale, jeżeli pan nie chce, to nie! Do widzenia...

Chwiał Bogal nareście poszedł; nie wytrzymał dłużej — byłem zupełnie szamany.

Zapłaciwszy za kawę, zamierzalem natychmiast udać się do dyrektora policyi.

Jak się nazywa ten człowiek — zapytałem gospodarza kawiarni — i z csem się zajmuję?

Gospodarz ruszył ramionami i rzekł: — Smith, a csem się zajmuję? — powtórzył — jak to panu powiedział.

Rzekłszy to, uśmiechnął się przymiot tak niewzruszony, że dressos znów przeszedł mi po ciele. Czyżby był w porozumieniu z tym szkodliwym?

Wieg nareście, czy mi pan powiesz, co to są człowiek? — Widzi pan, to coś mi niewzruszone... To biedak, który nie ma z czego żyć, wstępuje na różne pomysły. Jeden szarabia na użytek w ten sposób, inny w owaki; z głodu nikt nie chce umierać.

To wszystko bardzo piękne, co pan tu opowiada, ale wrzesze powiedzi mi pan otwarcie, z wymyślających słów sądzić mogę, że nie chce pan prawdy powiedzieć, ale ja jej się domyślam: ten człowiek kradnie i morduje!

Tylko dla kinematografów. Na wszystkich obrazach może go pan zobaczyć. Zdobył Portu Artura, wybuch Weciuwissa, trzęsienie ziemi w San Francisco, napad na podcąg, nigdzie go nie brak!

Głupszy mój chyba nigdy nie miałam, gdy w tej chwili... Złotałem też bardzo, że nie przyjąłem zaproszenia do asystowania przy morderstwie w hotelu, — niewątpliwie byłoby mnie to zwujo.

Naokoło sceny i estrady.

Pierwsza szkoła operowa prof. Juliusa Marso, popisywała się wczoraj w teatrze miejskim. Wyastawioną op. Małguszę „Człowiek z rąk“ i „Lecavaliera, Rajców“. Pan Marso szalenie narwał się swoja, pierwszą szkoła operowa, albowiem wszelkie da wianę prędko, przez innych, w tym rodzaju w Krakowie, pozostawiały wrażenie: „fasciote ogni percha za“.

Do powodzenia podobnych prób, potrzeba o przedziwności, obtrzymłego wprost nakładu pracy, siły i wytrwałości, aby solistów, chóry, rzadziej śpiewaków, doprowadzić do taktu i układu. Potrzeba takiego zamknięcia i zapasu, aby ani nakład czasu, ani straty materyjalne, ani szkółki decylnych i codziennych zawodów i przeszkód, nie osłabiły energii. Stęchacz, który na przedstawienie podobne idzie, nie zdaje sobie

sprawy z tych olbrzymich trudności, i nie dziwnego, ale pamiętać trzeba, że ta praca, to na naszym gruncie, z naszem i dla naszych. To też ma p. Marso bardzo wielką zasługę — bo renality pracy są wyborne.

W operze „Macbeth“, pierwsza połowa, aż do „intermezza“, szła nienajmniej, szczególnie u chłobów, ale w drugiej połowie, już coraz to gładziej i sprawniej było. Podnieść szczególnie należy talent p. Antoniewicza — która w roli Sanktury, wykazała wyborne zaskie wokale, obok niezwykle swobody w grze.

Pan Dobos w roli Torrida, nie miał początkowo swobody, ale ją powoli nabywał i sprawił w ogólności korzystne wrażenie. — Pan Zakrzewski w roli Alfa mógł być byle nawał w cieniu potężnym, gdyby nie odznaczanie, jakie sobie zdobył w Polach. Pokazuje się, że z drobnej roli, nigdy nie należy sądzić. Chóry, początkowo chwile, schwyliły wkrótce zupełnie równowagę. — Orkiestra p. B. pod wybornym kierunkiem p. Hocka, trzymała się bardzo dobrze; co do tempa jednak, zarzuć trzeba zbyt pospieszne tempo we wstępie i w „intermezza“ a rozwolnienie w kiermaszu.

Jeseli wykonanie tej opery zrobiło wrażenie dobre, to wykonanie piątej, wrażeń wywołano.

Już sam prolog, spozobal jak najlepszy. — Pan Zakrzewski, wybornie się przedstawił, a trzymał się umiał do końca. Prolog jest bardzo trudny, jest straszliwie najprzebieżniejszy użąd pod maską błazna.

Pan Zakrzewski dał wiele ciepła i zrozumienia. Pan Kozłowski w roli Cania, bardzo dobrze wywiązał się z zadania — najlepszą jednak i to dobra w całej znaczeniu słowa, była p. Antoniewicza w roli Nady.

Ona to sprawiła wrażenie, że nie słucha się popisu szkół i zmusza słuchacza do zapamiętania o. P. Fischer w roli, bardzo rozwinięta, z wrodzonym normem secalnym, jest bardzo sympatycznym i ładnym zjawiskiem, w ruchach i w postaci.

Chóry dobrze się popisywały i miały wiele życia. — Należy podnieść z naciskiem udział chór akademicki. Wyborni ten chór, szły każdej dobrej sprawie, czy chodzi o popieranie młodych talentów, czy o sprawę muzyki w ogólności, zawsze jest gotów do usług, szkół i zmusza słuchacza.

Orkiestra pod kierunkiem p. Hocka wiele bardzo przyczyniła się do powodzenia przedstawienia, to też zbierała liczne oklaski ze solistami i z prof. Marso, którego kilkakrotnie wywoływano.

Wczoraj muzyczny, razdowo opowiadanoj szkoły fortepianowej p. Adeli Fischer, odbędzie się we środę dnia 10 czerwca b. r. w sali Boursy urzędniczej (Hotel Sanki). Dochód z wieczornego przedstawienia, będzie przeznaczony na cele dobroczynne.

Z teatru ludowego. W niedzielę 31 maja popoł. o godz. 3, Królowa Przedmieścia K. Kramulowicz w 5 obr. ze śpiewkami i tańcami; wieczorem o godz. 8 po raz pierwszy „Czarodziejskie skrzypce“, operetka ludowa w 1 akcie Olendbacha i „Krakowiak wesele“, czyli „Wiesław“, operetka ludowa w 3 aktach z tańcami i śpiewkami, układu p. Koryńskich.

Opera i operetka lwowska w Krakowie. Jak już donosiłem, teatr miejski lwowski kończy sezon już dnia 11 czerwca. Dnia 12 czerwca, w piątek, rozpoczyna już swoje stagione opera lwowska pod dyktando pana Hallera, przedstawieniem „Halki“. Opera lwowska zabawi w Krakowie do 15 sierpnia.

Personal opery i operetki jest krakowianom już mniej więcej znany z lat poprzednich. W skład jego wchodzi: Artystki pp.: Brzeska, Brzozowska, Debińska, di Doi, Kasprziewicz, Kłusowska, Łopatyńska, Łachowska, Markowska, Milowska, Poraj, Sobal (gościnie), Schupp, Szymankowa, Szułcka, A. Sacharowa, Artysty: Florkajski (gościnie), Hafek, Jolafski, Krzewicki, Lalewski, Layman, Lądwig, Zewyński (gościnie), Miłozna, Okiecki, Paszkowski, Podhorski, Rebecki, Salicki, Salkowski, Schmidt, Sacha. — Kapelmistrzem opery jest p. Piotr Starnier, operetki p. Piotr Słomkowski. Reżyserem opery p. Florkajski, operetki p. Lelewicz. Orkiestra składa się z 42 członków, chór z 64 członków; w corps de ballet jest 60 osób.

Repertuar na czas pobytu w Krakowie przedstawia się bardzo interesująco. Grane będą:

Opery: „Halka“, „Straszny dwór“, „Hrabia“ Moninski; „Bal maskowy“, „Traviata“, „Rigoletto“ Verdiego; „Antonia Chener“ Umberta Giordano; „Cygany“, „Tosca“ Pucciniego; „Cavalleria rusticana“ Mascagniego; „Carmen“ Bizeta; „Faust“ Gounoda; „Jaś i Małgosia“ Hammerdincka; „Manon“ Massenet; „Opowieści Hoffmanna“ J. Offenbacha; „Eugeniusz Oniegin“ Czajkowskiego; „Palace“ Lescavaliera i „Złoty“ Halseygo.

Operetki: „Baron cygański“ J. Straussa, „Czar walek“ A. Strassera (nowość), „Druidzi“ Lehara, „Dawny z Corneville“ Planqueta, „Goleza“ Sidney Jonesa, „Hrabia debrak“ L. Aschera (nowość), „Telka“ Andrasa, „Maj trzech żon“ Lehara (nowość), „Orfeusz w jaskółce“ J. Offenbacha, „Pikna Helena“ J. Offenbacha, „Postanie Nr. 6666“ K. Ziebrera, „Pianzik z Tyrolu“ Zellera, „Słodka dziewczyna“ Reinhardt, „Szygany“ Ziebrera, „To też“ Weinbergera i „Wesoła wdówka“ Lehara. Ogółem danych będzie 65 przedstawień.

Poszczególne przedstawienia popołudniowych o godz. 3/4, wieczornych o godz. 7 1/2.

Jak widzieliśmy z powyższego wykazu sezon operowy i operetkowy w Krakowie zapowiada się bardzo zajmująco.

W naszym nase najlepsze młode sily obok Florkajskiego, dobrze nam znanego artysty. Pan Scholab i p. Łowczyński śpiewali z wielkimi powodzeniem w sezonie w Warszawie, inni we Lwowie. Młody inżynier siłami wystąpił w „Traviacie“ pna Szymankowa, która wybitnym swym talentem zajęła pierwszorzędną stanowisko a śpiewać będzie także w „Opowieściach Hoffmanna“ w „Fandze“ Magorata.

Co słychać w mieście?

Kalendarzyk na niedziele.

Teatr miejski: „Kodziezko pod Ruchawicami“ popoł., „Roméo i Julia“ wiecz.

Teatr ludowy: „Królowa Przedmieścia“ popoł., „Skrzypce czarodziejskie“ wiecz.

Kabareci polski w lokalu Zawiliskiego i Króla o godz. 8 wiecz.

Na Blonichu Match footballowy, 5 pop.

W szkole im. św. Florjana: Uroczyste zakończenie kursu analfabetów o 10 rano.

„Na Kozłowiek“ Walec zgrom. majstrów rzemieślników o 10 rano.

Teatr Rozmaitości w Parku krakowskim. Poszczególne o godzinie o 8 w.

Chromofotograf w Parku krakowskim. Poszczególne o godzinie o 8 w.

Przedstawienie kinematograf: Teatr Kineton 3 przedstawienia o godzinie o 8 w.

Przedstawienie kinematograf: Teatr Kineton 3 przedstawienia o godzinie o 8 w.

Przedstawienie kinematograf: Teatr Kineton 3 przedstawienia o godzinie o 8 w.

Przedstawienie kinematograf: Teatr Kineton 3 przedstawienia o godzinie o 8 w.

Przedstawienie kinematograf: Teatr Kineton 3 przedstawienia o godzinie o 8 w.

Przedstawienie kinematograf: Teatr Kineton 3 przedstawienia o godzinie o 8 w.

Przedstawienie kinematograf: Teatr Kineton 3 przedstawienia o godzinie o 8 w.

Przedstawienie kinematograf: Teatr Kineton 3 przedstawienia o godzinie o 8 w.

Przedstawienie kinematograf: Teatr Kineton 3 przedstawienia o godzinie o 8 w.

Przedstawienie kinematograf: Teatr Kineton 3 przedstawienia o godzinie o 8 w.

Przedstawienie kinematograf: Teatr Kineton 3 przedstawienia o godzinie o 8 w.

Przedstawienie kinematograf: Teatr Kineton 3 przedstawienia o godzinie o 8 w.

Przedstawienie kinematograf: Teatr Kineton 3 przedstawienia o godzinie o 8 w.

Przedstawienie kinematograf: Teatr Kineton 3 przedstawienia o godzinie o 8 w.

Przedstawienie kinematograf: Teatr Kineton 3 przedstawienia o godzinie o 8 w.

Przedstawienie kinematograf: Teatr Kineton 3 przedstawienia o godzinie o 8 w.

Przedstawienie kinematograf: Teatr Kineton 3 przedstawienia o godzinie o 8 w.

Przedstawienie kinematograf: Teatr Kineton 3 przedstawienia o godzinie o 8 w.

Przedstawienie kinematograf: Teatr Kineton 3 przedstawienia o godzinie o 8 w.

Przedstawienie kinematograf: Teatr Kineton 3 przedstawienia o godzinie o 8 w.

68

